

Ίσπανός ἤλπιζε προφανῶς νὰ συναντήσῃ τὸν Ἀλφρανί, τοῦ ὁποίου ἦτο ἱσως σύντροφος. Ἄλλ' ἂν οἱ Κοῦδαὶ δὲν εὐρίσκοντο μακρὰν, οὔτε ἡ Μονὴ ἀπεῖχε πολὺ, — πενήντα χιλιόμετρα μόνον. Ἄν ἔκαμναν εἰκοσιπέντε χιλιόμετρα εἰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, οἱ πεζοπόροι ἠδύνατο νὰ διανύσουν τὴν ἀπόστασιν ἐν τῷς δυόμισι ἡμερῶν. Ἀναχωρήσαντες τὴν 30' Οκτωβρίου, μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἦτο ὑπερβολὴ νὰ ἐλπίσουν, ὅτι θὰ ἔφθαναν εἰς Σάντα-Ζουάνας τὸ ἀπόγευμα τῆς 1 Νοεμβρίου;... Ὅχι, ἂν καμμία κακοκαιρία ἢ ἄλλο τί, δὲν τοὺς ἔκαμνε νὰ βραδύνουν.

Τὸ ἀπόσπασμα ἀπετελεῖτο ἀπὸ οὐκ ὀλίγα πρόσωπα. Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ καὶ ὁ Βαλδέξ ἐβάδιζαν ἐπὶ κεφαλῆς, ἔπειτα ὁ Παῦλος καὶ ὁ Γκόμος, ἀκολουθοῦντες τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν ἐδειξεν ὁ μικρὸς Ἰνδός. Ὅπισθεν ἤρχοντο ὁ Γερμανὸς Πατέρν καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Κατόπιν, οἱ δύο ναῦται τῆς Γαλλίας ἐπὶ τὰς βασιτάζοντες τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν παραλάβῃ: σκεπάσματα διὰ τὰς διανυκτερεύσεις, κρέατα παστὰ καὶ ἄλευρον μαγιόκας. Ἐκτὸς τούτων, ἕκαστος εἶχεν ἀπὸ ἓν φλασκίον μετὰ ρακὴν ἢ ροῦμι. Εἰς τὸ δάσος ἐκείνο, ἡ θύρα βεβαίως θὰ ἐπήρκει εἰς τὴν διατροφήν των ταξιδιωτῶν. Ὅπως δὲ ποτε, φρονιμώτερον ἦτο νὰ μὴ κινήσουν τὴν προσοχὴν καὶ νὰ μὴ προδώσουν τὴν παρουσίαν των διὰ πυροβολισμῶν, εἰμὴ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ. Διὰ τοῦτο ἀπεφασίσθη νὰ φύσιν τὸ κυνήγιον κατὰ μέρος.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ, ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Βαλδέξ ἦσαν ὀπλισμένοι μὲν τὰς καρμίνιας των, εἶχον πληρῆ τὴν φυσιογιοθήκην, καὶ ἔφερον εἰς τὴν ζώνην ἀπὸ ἓν ρεβόλβερ καὶ ἀπὸ μίαν μάχαιραν. Ὁ Γερμανὸς Πατέρν εἶχε πάρῃ τὸ κυνηγετικόν του ὄπλον καὶ τὸ κειώτιον τῆς βοτανολογίας, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἀπεχωρίζετο.

Ὁ καιρὸς ἦτο κατάλληλος διὰ πορείαν. Οὐδεμία ἀπειλὴ βροχῆς ἢ θυελλῆς. Σύννεφα ἀραιὰ ἠμπόδιζαν μόνον τὰς καυστικές ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Δροσερὰ αὖρα διέτρεχε τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, εἰσέδεν ὑπὸ τὰ φυλλώματα καὶ κατέρριπτε τὰ ξηρὰ φύλλα. Τὸ ἔδαφος ἦτο μάλλον ἀνωπερὲς. Οὐδὲν ἔλος, οὐδὲν τέναγος, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀπαντῶνται εἰς τὰς παραποταμίους πεδιάδας. Ἐν τούτοις οἱ ταξιδιωταὶ δὲν θὰ εἶχον ἄλλο ἢ ὕδατος καθ' ὅσον. Τὸ ρίον Τορρίδα, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Γκόμου, ἐλάμβανεν ἀπὸ τοῦ Ὄρενίκου τὴν διεύθυνσιν τῆς Σάντα-Ζουάνας. Ἦτο ποτάμιον ὀρητικόν, διαφρακτόμενον ὑπὸ βράχων γρανιτίνων, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ διαπλεύσῃ οὔτε πλοίαρα οὔτε κἄν κουριάρα. Διέσχισε μὲ ἰδιοτρόπους ἐλιγμούς

τὸ δάσος, καὶ τὴν δεξιάν του ὄχθην ἠκολούθη τὸ μικρὸν ἄγγμα. Ὑπὸ τὴν ὄδηγίαν τοῦ Γκόμου, ἀφίσαντες ἀριστερὰ τὴν ἐγκαταλειμμένην καλύβην, ἐπροχώρησαν βορειανατολικῶς, εἰς τὸν ὅσον ὡστε νὰ διασχίσουν λοξῶς τὴν Σιέρραν. Ἡ πεζοπορία δὲν ἦτο εὐκολὸς ἐπὶ ἐδάφους θυμνοσκεπούς, ὅτε μὲν κεκαλυμμένον ὑπὸ πυκνοῦ στρώματος φύλλων ξηρῶν, ὅτε ἐστρωμένον ὑπὸ κλάδων, τοὺς ὁποίους οἱ ὀρητικοὶ συσπᾶσκειν καταρρίπτουν καθ' ἑκατοντάδας. Ἄλλως τε, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ, φειδόμενος τῶν δυνάμεων τῆς νεανίδος, δὲν ἐπέσπευδε τὴν πορείαν. Καὶ ὅταν ἐκείνη τῷ ἔκαμνε καμμίαν παρατήρησιν περὶ τούτου:

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ φθάσωμεν γρήγορα, δὲν το ἀνοῦμαι, ἔλεγε, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον εἶνε νὰ μὴ σταματήσωμεν ἀπὸ τὴν κούρασιν.

— Εἶμαι ἐντελῶς καλὰ τώρα, κύριε Ἑλλῶκ... Μὴ φοβήσθε, δὲν θὰ γίνω αἰτία ἀργοπορίας...

— Σὰς παρακαλῶ... ἀγαπητέ μου Παῦλε... ἀφισατέ με νὰ λάβω διὰ σὰς τὰς προφυλάξεις τὰς ὁποίας νομίζω ἀναγκαῖας... Συνομιλῶν μετὰ τὸν Γκόμον, ἠμπόρεσα νὰ ἐννοήσω τὴν ἀκριβῆ θέσιν τῆς Σάντα-Ζουάνας καὶ νὰ καταστρώσω τὸ δρομολόγιόν μας, σταθμὸν πρὸς σταθμὸν. Προῦπελόγησα καλῶς τὰ πάντα. Ἄν δὲν παρουσιασθῇ τίποτε ἀπευκταῖον, — καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ κάμωμεν καμμίαν κακὴν συνάντησιν, — δὲν θὰ λάβωμεν ἀνάγκη νὰ τρέξωμεν περισσότερον. Ἄν λάβωμεν ὅμως, θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς διότι δὲν ἐξηγητήσαμεν τὰς δυνάμεις μας, καὶ πρὸ πάντων τὰς ἰδικὰς σας... Ἡ μὲν μου λύπη εἶνε ὅτι ἐστάθη ἀδύνατον νὰ εὐρωμεν ζῆλον, διὰ νὰ μὴ κάμετε ὄλον αὐτὸ τὸ ταξίδι περὶ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Ἑλλῶκ, ἀπεκρίθη ἡ Παυλίνα. Ἡ λέξις αὕτη εἶνε ἡ μὲν, ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο νὰ καταπορευθῆ εἰς ὅ,τι κάμνετε δι' ἐμέ! Τῇ ἀληθείᾳ, ὅταν το συλλογίζομαι καλὰ, ὅταν βλέπω ὅλας αὐτὰς τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας δὲν ἔβλεπα εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐρωτῶ πῶς ὁ λοχίας καὶ ὁ ἀνεψιὸς του θὰ κατάρθωναν νὰ φθάσουν εἰς τὸ τέσμα, ἂν ὁ Θεὸς δὲν σας ἐστελλεν εἰς τὸν δρόμον των... Καὶ ἐν τούτοις... δὲν εἶχατε σκοπὸν νὰ προχωρήσετε πέραν τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου.

— Ὁρσεῖλον νὰ ὑπάγω ὅπου θὰ ἐπήγαιεν ἡ δεσποινὶς Κερμάρ, ὑπέλαβεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ. Ἦτο γραπτὸν νὰ συναντηθῶμεν εἰς τὸν δρόμον μας, ἀλλ' εἶνε ἐπίσης γραπτὸν, ὅτι πρέπει νὰ αναθεσέτε εἰς ἐμέ, ὅ,τι, ἀφορᾷ τὸ ταξιδίον τοῦτο, μέχρι τῆς Μονῆς.

— Θὰ τὸ κάμω εὐχαρίστως, Κύριε Ἑλλῶκ. Καὶ ἦτο δυνατόν νὰ εὐρω καλλίτερον φίλον διὰ νὰ τοῦ ἐμπιστευθῶ τὸν ἑαυτὸν μου;

Τὴν μεσημβρίαν ἐστάματῃσαν παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ρίου Τορρίδα, τοῦ ὁποίου θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διαπεράσουν τὰ ὀρητικὰ ὕδατα. Νῆσαι καὶ ἄλλα ὑδρόβια ἐπέτων εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του. Ὁ μικρὸς Ἰνδὸς κατάρθωσε τὰ φωνεῦθ μερικὰ ζεύγη μετὰ τὰ βέλη του. Τὰ ἐφύλαξαν διὰ τὸ δεῖπνον καὶ ἔφαγαν κρέας παστόν.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀναπαύσεως, ἐξέκίνησαν. Ἡ πυκνότης τοῦ δάσους δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλε νὰ ὀλιγοστεύσῃ. Πάντοτε τὰ ἴδια δένδρα, αἱ ἴδιαι βᾶτοι, οἱ ἴδιοι θάμνοι. Ἐν τούτοις, ἡ κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης πορεία τοὺς ἀπέλασεν ἀπὸ πολλὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα θὰ συνήντων εἰς τὸν μυχὸν τοῦ δάσους, ἀσυγκρίτως πυκνότερον καὶ καθεαυτὸ ἀδιάβατον. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἕως τὸ ἐσπέρας θὰ διήνουν τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον εἶχε προῦπολογίσῃ διὰ πᾶσαν ἡμέραν ὁ Ἑλλῶκ.

Τὸ δάσος ἦτο ζωηρότατον. Μυριάδες πτηνῶν ἐπέταν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, τερετίζοντα ἀδιακόπως. Οἱ πύθνοι ἐπιδούσαν καὶ ἐπαίζαν εὐθυμότατοι, πρὸ πάντων ἐκ τοῦ εἶδους τῶν «ἀλουάτων» τῶν φωνάκων ἐκείνων ἐπιθήκων, οἱ ὁποῖοι ἐν ᾧ τὴν ἡμέραν εἶνε σιωπηλοὶ, τὸ ἐσπέρας καὶ τὴν πρωῖαν ἀναστατόνουν τὸ δάσος μετὰ τὰς φωνὰς των. Μεταξὺ τῶν ἀπειραριθμῶν πτηνῶν, ὁ Γερμανὸς Πατέρν παρετήρησε μετὰ χαρᾶς ἀγέλην γοσαχάρων ἢ «διαβολίσκων», ἡ παρουσία τῶν ὁποίων ἐμαρτύρει ὅτι ἐπλησίαζαν πρὸς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν. Διαταραχθέντος τοῦ ἡμερησίου των ὕπνου, — διότι ὡς περὶ τοῦ μόνου τὴν νύκτα ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ κοιώματα τῶν βράχων, — κατέφευγον εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ματᾶκων, τῶν ὁποίων οἱ κόκκοι, ἀντιπυρετικοὶ ὅπως ὁ φλοιὸς τοῦ καλοροδίτου, τοῖς χρησιμεύουν ὡς τροφή.

Ἄν τὰ πτηνὰ ταῦτα ἦσαν ἀβλαβῆ, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιον καὶ μετὰ τοὺς ὄφεις, οἱ ὁποῖοι εἶπον κατὰ μυριάδας ὑπὸ τοὺς θάμνους τῆς δεξιᾶς ὄχθης. Οἱ ταξιδιωταὶ ἐπρόσεχαν νὰ μὴ πλησιάζουν καὶ νὰ μὴ ἐγγίζουν τοὺς θάμνους τούτους. Οἱ ὄφεις εἶνε ἐδῶ τὸσον ἐπιφοβοὶ, ὅσον καὶ οἱ κροκόδειλοι εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ὄρενίκου. Ἄλλ' ἂν οἱ κροκόδειλοι, κατὰ τὸ θέρος χώνωνται εἰς τὴν ὑγρὰν ἀκόμη κίτην καὶ κοιμῶνται μέχρι τῆς ἐποχῆς τῶν βροχῶν, ἀπεναντίας οἱ ὄφεις ἀγρυπνοῦν ὑπὸ τὰ ξηρὰ φύλλα καὶ εὐρίσκονται πάντοτε εἰς ἐνέδραν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐθεάθη καὶ τριγωνοκέφαλος ὄφεις, μῆκους δύο μέτρων, τὸν ὁποῖον ὁ Βαλδέξ εἶδεν ἐγκαίρως καὶ ἔτρεψεν εἰς φυγὴν.

Ὅσον διὰ τὰς τίγρεις, τὰς ἀρτουσ, τοὺς πάνθηρας καὶ τὰ ἄλλα θηρία τοῦ δρυμοῦ, οὔτε ἐν δὲν ἐφάνη εἰς τὴν περιοχὴν. Πολλοὶ πιθανὸν ὅμως ἦτο, ὅτι τὴν νύκτα θὰ ἤκούοντο οἱ βρυχημοὶ των, καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ λάβουν τὰ μέτρα των διὰ τὴν ἀσφαλῆ διανυκτέρευσιν.

Μέχρις ὥρας λοιπόν, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ καὶ οἱ σύντροφοί του ἀπέφυγον καθε κακὴν συνάντησιν εἴτε ζῶων ἐπικυνοδύων εἴτε ἀνθρώπων κακοποιῶν, — τοὺς ὁποίους καὶ ἐφοβοῦντο περισσότερον. Τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι χωρὶς νὰ λέγουν τίποτε περὶ Ζορρές καὶ Ἀλφρανί, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ καὶ ὁ Βαλδέξ ἐξήσκουν τὴν αὐστηροτέραν ἐπαγρύπνησιν. Συχνότατα, ὁ κυβερνήτης τῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς, προπορευόμενος τοῦ μικροῦ ἀγγήματος, ἀπεμακρύνετο ἀριστερὰ καὶ μετέβαινε πρὸς ἀνίχνευσιν, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ πᾶσαν ἐπιθετικὴν ἐξαφνικήν. Ἐπειτα μὴ βλέπων τίποτε ὑποπτόν, — ἂν καὶ ἐπροχώρει πολλὸν μυχὸν τοῦ δάσους, ἀσυγκρίτως πυκνότερον καὶ καθεαυτὸ ἀδιάβατον. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἕως τὸ ἐσπέρας θὰ διήνουν τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον εἶχε προῦπολογίσῃ διὰ πᾶσαν ἡμέραν ὁ Ἑλλῶκ.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΙΑ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΥΧΕ, μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, εἰς τὰς δύο τὸ ἀπόγευμα, νὰ ἐπιτρέψω ἀπὸ τὴν Κηφισίαν εἰς τὰς Ἀθήνας, μετὰ τὸν σιδηρόδρομον. Τὴν ἐποχὴν αὕτην, ὅτε ὄλαι σχεδὸν αἰεῖς Κηφισίαν παραθερίσασαι οἰκογένειαι ἐπέστρεψαν πλέον εἰς τὰς ἐστίας των, — τὰς ὁποίας μάλιστα ἤρχισαν καὶ νὰ νάπτουν, — οἱ ἐπιβάται τοῦ σιδηροδρόμου εἶνε σχετικῶς ὀλίγοι, καὶ τὸ βαγόνι, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβα θέσιν, ἦτο σχεδὸν ἔρημον. Δύο-τρεις κύριοι, καὶ ἄλλαι τὸσαι κυρίαί, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκοντο ἐκεῖ, μοῦ ἦσαν ἀγνωστοί· τὸ μικρὸν ταξιδι θὰ το ἔκαμνα χωρὶς συντροφίαν, καὶ ἐξηπλώθην ὅσον ἠμποροῦσα ἀνέτως εἰς τὸ κάθισμά μου, διὰ νὰ ὀνειροπολήσω... ἢ καὶ νὰ ποιοιμῆθω.

Ἐξάφην ἡ θύρα τοῦ βαγονίου ἠνοιξε καὶ ἐμβήκεν ἠσυχῶς ἓνα κορίτσι ἕως δεκαεσσάρων ἐτῶν, ἀκολουθούμενον ἀπὸ τὴν παιδαγωγὸν του. Ἐκάθησαν σχεδὸν ἀπεναντί μου, καὶ ἠμπόρεσα νὰ τὰς περιεργασθῶ, χωρὶς νὰ φανῶ ἀδιάκριτος. Ἡ παιδαγωγὸς ἦτο κυρία ὠρίμου ἡλικίας, ξανθὴ, ἀπλοῦστα ἐνδεδυμένη, προφανῶς Γερμανίς. Τὸ κορίτσι, πολὺ συμπαθητικὸν καὶ πολὺ σοβαρὸν, ἐφορῶσε ψάθαν μετὰ ἄσπρον κορδέλαν, ἄσπρο ποικαμηράκι μ' ἓνα φιδόγκλον ἀντὶ ἄλλου κοσμημάτος, καὶ κοντὸν φουστανάκι στακτερόν. Ἐνδυμασία σεμνοτάτη.

Ἐκρατοῦσεν εἰς τὰ χέρια του τετράδια μουσικῆς. Βεβαίωτατα θὰ ἦτο μαθήτρια τοῦ Ὁδείου ἢ τῆς Μουσικῆς Σχολῆς τῆς Κας Λότνερ, καὶ ἐπειδὴ ἡ οἰκογένειά της θὰ ἔμενεν ἀκόμη εἰς τὴν Κηφισίαν, ἔπαιρνε τὸν σιδηρόδρομον τῶν δύο, νὰ προσβῆσθαι τὸ μάθημα τῶν τριῶν. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, μοῦ ἔκαμνε ἐντύπωσιν ἡ σεμνότης τοῦ ὕφους της καὶ ὁ πλήρης ἀγάπης σεβασμὸς, μετὰ τὸν ὁποῖον ὠμίλει πρὸς τὴν παιδαγωγὸν της. Μολονότι ἡ συνομιλία ἐγένετο γερμανιστί, τὸ κορίτσι δὲν ὕψωνε καθόλου τὴν φωνήν. Ἐνόμιζες ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀκούσουν νὰ ὀμιλῇ ξένην γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἐνοχλήσῃ κανένα. Νομίζω, ὅτι καὶ ἑλληνικὰ ἂν ὠμιλοῦσε, δὲν θὰ ἐφώναζε περισσότερον. Ἐν γένει τὸ σεμνὸν καὶ ἀληθῶς καθ' ὅσον ἐπέει αὐτὸ κορίτσι μοῦ ἔκαμνε τὴν ἀρίστην ἐντύπωσιν, καὶ τὸσον ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον μου, ὡστε ἀπεφασίσα... νὰ μὴν ἀποκοιμηθῶ.

Ὁ ὀδηγὸς ἐσφύριξε διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ τὸ τραῖνον ἦτο ἐτόιμον νὰ ξεκινήσῃ, — νομίζω μάλιστα ὅτι ἤρχισε νὰ κινήται, — ὅταν εἰς τὸν ἐξώστην ἠκούσθη θόρυβος φωνῶν καὶ βημάτων. Ἡ θύρα τοῦ βαγονίου ἠνοιχθῆ τότε ὀρητικῶς, καὶ εἰσώρμησαν δύο γυναῖκες, ἀσθμαίνουσαι καὶ γελῶσαι... Ἡ θορυβώδης των εἰσοδος ἐπροκάλεσε τὴν γενικήν προσοχὴν, καὶ ὅλα τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς αὐτάς. Ἦσαν καὶ αὐταὶ μαθήτρια καὶ παιδαγωγὸς, ἀλλὰ μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ μὲν παιδαγωγὸς ἦτο νεώτερά τῆς ἄλλης, ἡ δὲ μαθήτρια πρεσβυτέρα. Τῶντι αὕτη ἦτο σωστὴ δεσποινίς, δεκαεξ ἕως δεκαεπτὰ ἐτῶν. Ἡ ἐνδυμασία της ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἐπιδεικτικὰ χρώματα καὶ ἀπὸ ἐπιδεικτικώτερα κοσμημάτα τὸ δὲ ὕφος της ἦτο μάλλον θρασύ, καὶ διὰ τοῦτο πρότυχον. Πού ἡ σεμνότης καὶ ἡ χαριεσσα δειλία τῆς ἄλλης! Αὕτη ἐχαλοῦσε τὸν κόσμον. Ἐνόμιζεν ὅτι τὸ βαγόνι ἦτο ἰδικόν της καὶ ἐφέρετο ὡς βασίλισσα... κακοαναβρεμμένη. Ἀλλάξε θέσεις, ἔρριπτε περιφρονητικὰ βλέμματα, πρὸς τοὺς συνεπιβάτας, ὠμιλοῦσε δυνατὰ, καὶ τὸ χειρότερον, κάθε στιγμὴν καὶ χωρὶς καμμίαν ἀνάγκην ἤλλαξε γλῶσσαν, συνομιλοῦσα μετὰ τὴν παιδαγωγὸν της τώρα γαλλικὰ, ἔπειτα γερμανικὰ καὶ μετ' ὀλίγον ἀγγλικὰ! Προφανῶς, καμμίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς γλῶσσας δὲν ἤξευρεν εἰς τὴν ἐντέλειαν, τὰς μετεχειρίζετο δὲ ἐκ περιτροπῆς, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὴν ἀκούσουν, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶνε πολὺγλωσσος, διὰ νὰ ἐπιδείξῃ ἡ.

Μετὰ τὴν ἄλλην μαθήτριαν ἐγνωρίζοντο, — πιθανὸν νὰ ἦσαν καὶ συμμαθήτριαι, — διότι τὰς εἶδα ποὺ ἀντήλλαξαν ἓνα χαριετισμὸν, ὑπερῆφανον ἐκ μέρους τῆς μίας, ψυχρὸν ἀλλ' εὐγενῆ ἐκ μέρους τῆς ἄλλης. Ὡ, βέβαια, δὲν ἦσαν φίλαι... Ὅτε

ἦτο δυνατόν νὰ ἦσαν φίλαι, κόραι μετὰ τὸν διαφορετικὸν χαρακτήρα, μετὰ τὴν διαφορετικὴν ἀνατροφὴν... Καὶ ὅμως, — ἐσκεπτόμην, — καὶ αἱ δύο θάνηκον εἰς καλὰς οἰκογενείας, θὰ εἶχαν τὰ ἴδια μέσα, θὰ ἐπήγαιναν εἰς τὰ ἴδια σχολεῖα... Διὰ τί ἡ ἀπειρος αὕτη διαφορὰ; Διὰ τί ἡ μία, — εἰς τὴν ὁποίαν χωρὶς νὰ θέλω, ἔδίδα τὸ ὄνομα Σεμνῆ, — νὰ κάμνη τόσῳ καλὴν ἐντύπωσιν, νὰ σκορπίξῃ τριγύρω της ὡς ἐν ἄρωμα μενεξέδων, νὰ μου ἀραιῆ τὴν ὄρεξιν νὰ κοιμηθῶ;... Διὰ τί ἡ ἄλλη, — τὴν ὁποίαν ὀνόμαζα ἀπὸ μέσα μου Δεσποινίδα Φασαρία, — νὰ κάμνη ἀκριβῶς τὴν ἐναντίαν ἐντύπωσιν, καὶ νὰ χύνη ὡς ἐν βαρὺ, ἀποπνικτικὸν ἄρωμα μύσγου, καὶ νὰ μου ἐμπνέῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ποιοιμῆθω... ἂν με ἄφιναν τὰ γαλλικὰ, τὰ ἀγγλικὰ καὶ τὰ γερμανικὰ ξεφωνητὰ της; Διὰ τί;... Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐστάθηκα ὀλίγον καὶ παρηκολούθησα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ δύο ζεύγη, τὰ ὁποῖα ἐπροχώρησαν, — χωριστὰ βέβαια τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο, — πρὸς τὴν Πλατείαν τῆς Ὀμοιοίας. Ἡ Σεμνῆ εἶχε περάσῃ τὸ χεράκι της εἰς τὸν βραχίονα τῆς παιδαγωγῆς, καὶ ἐπήγαινε μετὰ ὥρατον γοργὸν βῆμα, κάτω νεύουσα καὶ κρατοῦσα τὰ τετράδιά της ὑπὸ μάλης. Ἡ δεσποινὶς Φασαρία ἀπεναντίας εἶχε φορτώσῃ τὰ τετράδιά της εἰς τὴν παιδαγωγὸν, καὶ ἐπήγαινε μόνη, ἀλαζών, κυττάζουσα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ.

Ἐνας φίλος μου, ἐρχόμενος ἀπὸ ἀπεναντι, τὸν εἶδα νὰ χαιρετίσῃ καὶ τὰ δύο ζεύγη. Φυσικώτατον νὰ γνωρίζῃ καὶ τὰς δύο μαθητρίδας, ἀφ' οὗ ἦτο καθηγητῆς εἰς ἰδιωτικὰ Παρθεναγωγεῖα.

Ἐσπευσα νὰ τον ἐρωτήσω ποῖα ἦσαν... Καὶ ἔμαθα τότε, — ὄχι βέβαια μ' ἐκπληξίν μου, — ὅτι ἡ Σεμνῆ ἀνήκεν εἰς ἀθηναϊκὴν οἰκογένειαν δεκάκις εὐγενεστέραν ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκεν ἡ δεσποινὶς Φασαρία.

Τί λέγετε, ἀγαπητοί μου; Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐρωτᾷ κανεὶς; Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΜΑΡΑΝΤΟ

Σὰν πιάσουνε τὰ κρῦα καὶ τὰ χιόνια, πέφτουν ἐπὶ τὴν γῆν ἐπὶ καὶ μαδημένα τὰ λουλούδα τοῦ κήπου ἓνα-ἓνα. Μὰ τότε ἓνα μόνον ζῆ αἰώνια. σὲ μὴ γωνιά κρυφῆ, δειλὸ-δειλό: τὰμάραντο, λουλουδί ντροπαλ.

Ἔτσι καὶ ἐδῶ ἐστὶν ψεύτικη ζωὴ, μαραίνει τὰς τιμὰς τῆς δόξης καὶ τὸν πλοῦτον ποῦ ὄλοι θέλουν καὶ ζητοῦν ἄτον κόπον τοῦτο, [σμο τοῦτο, τῆς Τύχης μὴ ἀστατη πνοῆ, καὶ μόνον, δίχως δόξας νὰ ζητῇ, αἰώνια ἀνθεὶ ἢ ἀρετῆ.

ANTONIO K. K.

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΓΙΑΓΙΑ :

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Η Φώφη είνε πολύ φιλαναγνώστis: αλλά ή Γιαγιά της τής απαγορεύει να αναγνώσκη β,τι τυχή. Τά βιβλία του Σχολείου της, τήν Διάπλasiν, και τήν Βιβλιοθήκην τής Διαπλάσεως, — τίποτε άλλο δέ της επιτρέπει. Η κυρία Φώφη όμως δέν τα άκούει αυτά, και έννοεί να διαβάξη και βιβλία άπηγορευμένα — δηλαδή Βιβλία διά μεγάλους.

ΑΝΑΩΣΙΣ. — Αί Μαγικάί Εικόνες υπάγονται εις τόν δεσφονισμόν τών Αύστων τών Πνευματικόν Δοξολογιών.

ΤΟ ΠΥΡΕΙΟΝ

Ένας στρατιώτης έπεριπάτει εις τόν μεγάλον δρόμον: έν δυό, έν δυό! Είχε τόν σάκκον εις τήν ράχιν του, και τόν σπαθί εις τόν πλευρόν του. Είχε πολεμίσση, και τώρα επέστρεφεν εις τόν σπίτι του. Είς τόν δρόμον άπήντησε μίαν γραιταν μάγισσαν ήτο πολύ άσημη, τόν κάτω χεϊλός της έπιπτεν έως εις τόν στήθος της.

— Καλησπέρα, στρατιώτη! είπε: τί ώραίον που είνε τόν σπαθί σου! τί ώραίος που είνε ο σάκκος σου! Μού φαίνεσαι σαν αληθινός στρατιώτης γι' αυτό θά σου δώσω κ' εγώ όσα χρήματα θέλῃς.

— Ευχαριστώ, γρηά μάγισσα, άπήντησεν ο στρατιώτης.

διότι τόν φωτίζουν περισσότερα από έναν λάμπαι. Θα ίδης τρεις θύρας είμπορείς να τας άνοιξης τά κλειδιά είνε εις τήν κλειδιωνιά. Αν έμβης εις τόν πρώτον δωμάτιον, θά ίδης, εις τόν μέσον του πατώματος, έν μεγάλο χρηματοφυλάκιον και επάνω εις αυτό ένα σκύλον. Τα μάτια του σκύλου αυτού είνε μεγάλα σαν φιλιζάνι τσιού, αλλά μή σε νοιάξη, θά σου δώσω τήν ποδιά μου με τές γαλάζιες σειρές, και άπλωσέ τήν εις τόν πάτωμα όρησε τότε με γεναιότητα επάνω εις τόν σκύλον άρπαξέ τον, βάλε τον επάνω εις τήν ποδιά μου άνοιξε τόν χρηματοφυλάκιον και πάρε όσες πεντάρες θέλῃς όλα είνε από χαλκόν αν προτιμάς τόν άσημι, έμβα εις τόν δεύτερον δωμάτιον. Εκεί κάθεται ένας σκύλος, του οποίου τά μάτια είνε μεγάλα, ώσαν τροχός μύλου μή σε μέλη βάλε τον επάνω εις τήν ποδιά μου, και πάρε όσο θέλῃς άσημι. Αν προτιμάς τόν χρυσόν, θά έχης πάλιν όσον θέλῃς άρκει να έμβης εις τόν τρίτον δωμάτιον. Αλλ' ο σκύλος, ο οποίος κάθεται επάνω εις τόν χρηματοφυλάκιον, έχει μάτια μεγάλα σαν τόν χονδρόν στρογγυλόν πύργον. Πίστευσε με είνε τρομερός σκύλος! Αλλά μή σε μέλη βάλε τον εις τήν ποδιά μου, δέν θά σε βλάβη διόλου, και πάρε τότε από τόν χρηματοφυλάκιον όσον χρυσόν θέλῃς.

άλλά τί θέλεις να σου δώσω, γρηά μάγισσα; θέλεις, βέβαια, και συ τόν μεριδιό σου. — Όχι, εγώ δέν θέλω ούτε λεπτό. θά μου φέρης μόνον τόν παλαιό τσακμάκι, τόν οποίον ή γρηά μάγισση μου άφῃκε εκεί μέσα τήν τελευταία φορά που έπήγε. — Καλά πέρασέ μου τόν σχοινί τρυγύρω εστό σώμα μου. — Να τό' να, και ή ποδιά μου με τές γαλάζιες σειρές. Ο στρατιώτης άνέβη εις τόν δένδρον, έμβηκε από τήν τρύπαν, κατέβη κάτω και εύρέθη, όπως είχαν ειπή ή μάγισσα, εις μεγάλον διάδρομον φωτιζόμενον από έναντον λάμπες. Ηνοιξε τήν πρώτην θύραν πώ πώ! ο σκύλος εκάθητο, και εκάρφωσεν επάνω του τά μάτια του τά μεγάλα σαν φλιτζάνια τσιού. — Είσαι καλό παιδί σύ, είπεν ο στρατιώτης και τον ήρπασε τόν έβαλε επάνω εις τήν ποδιάν τής μάγισσης, κ' έπήρε τόσες πεντάρες, όσες είμπορούν να χωρέσουν ή τσέπες του έπειτα εκλείσε τόν χρηματοφυλάκιον, εξανάβαλε επάνω τόν σκύλον και έπήγε εις τόν άλλο δωμάτιον. Αι! εκεί εκάθητο ο σκύλος εκείνος με τά μεγάλα μάτια ώσαν τήν μολόπετρα. Μή με κυτῆς πολύ κατάματα, είπεν ο στρατιώτης, γιατί είμπορεί να πείραχθούν τά μάτια σου. — Έπειτα έβαλε τόν σκύλον επάνω εις τήν ποδιάν τής μάγισσης. Αλλ' άμα είδε πόσα άργυρά νομίσματα είχε μέσα τόν χρηματοφυλάκιον, έρριφεν όλες τές χαλκινες πεντάρες, κ' εγέμισε με άσημι όλες τές τσέπες και τόν σάκκον του. Έπειτα έμβηκεν εις τόν τρίτον δωμάτιον. Ω! ήτο φοικτόν! ο σκύλος είχε πραγματικώς μάτια μεγάλα όσον ο στρογγυλός πύργος έγυρνούσαν εις τήν κεφαλήν του ώσαν τροχί.

— Καλησπέρα! είπεν ο στρατιώτης, και τον έχαιρέτισε στρατιωτικώς, διότι ποτέ, εις τήν ζωήν του δέν είδε τοιοϋτον σκύλαρον. Αλλ' άφ' ου τον παρετήρησε δλίγον «Φθάνει!» έσκέφθη τον κατέβασε κάτω και ήνοιξε τόν χρηματοφυλάκιον. Χριστέ και Παναγία! τί χρυσάφι είχε μέσα! Είχε τόσον που έφθανε ν' αγοράση όλην τήν Κοπενάγην, όλους τούς ζαχαρωτούς χοίρους τών ζαχαροπλαστέων, όλους τούς μολυβδίνους στρατιώτας, όλα τά παιγνίδια, όλα τά ξύλινα άλογάκια του κόσμου ναι, τόσο μάλαμα είχε μέσα. Ο στρατιώτης έρριψε όλα τά άσημένια νομίσματα με τά οποία είχε γεμίσει τά θυλάκια του και τόν σάκκον του, και τά έγέμισε με χρυσόν. Και τόσον πολύ παρεγέμισε τά θυλάκια του, τόν σάκκον του, τόν κασάκον του, τά υποδήματά του, ώστε μόλις είμπορεί να περιπατήση. Τι πλούσιος πού ήτο!

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια) Άρκτοι νεκραί και σκύμνοι ζώντες. — Επί τής έδρας του Βασιλέως. — Πατατράκ!

Είς τήν ισχυράν φωνήν του Δόν Ιουστίνου, οι πλείστοι τών κοιμωμένων εις τόν υπόστεγον προσέτρεξαν, και είκοσι παλικάρια ώρησαν με όλην τήν ταχύτητα τών γυμνών των ποδών προς τά φώτα, τά οποία εφάνησαν εις τόν βουνόν. Διά να τρέχουν καλλίτερα, περιεσφιγγαν έν σπουδή τάς μακρας έρυθράς των ζώνας.

— Αιδεσιμώτατε, είπε γηραιός τις πολεμιστής προς τόν Δόν Ιουστίνον άκουσα τόν Ιωθήνον, όταν ήλθε να έξυπνήση εκείνους που είχαν εκλέξη ο κύριος Γάστων διά τήν εκδρομήν, ή οποία άλλως τε δέν ήτο και πολύ κινδυνώδης. Έπρόκειτο να υπάγουν εκεί επάνω και να παραλάβουν τές δύο άρκουδες, πού τές είχαν σκοτώση και άφίση εκεί, όταν εφθασαν εδώ κάτω οι λησται.

— Και αν ή άρκουδες ήσαν μόνον πληγωμένες, άνοητε! Πώς δέν με είδοποιήσατε; Αχ, αυτός ο Ιωθήςνος! πάντοτε συνένος του κυρίου του... Κυτάξατε σεις που βλέπετε καλλίτερα από έμέ... διακρίνετε τίποτε;

— Είδαν τούς όρμητες πού τους έστείλατε, Αιδεσιμώτατε, διότι σείουν τές δάδας των θριαμβευτικώς. Μετά έν τέταρτον τής ώρας θά είνε εδώ.

Ο Δόν Ιουστίνος, ήσυχάσας δλίγον, επέστρεψε να καθήση πλησίον του καλογήρου. Ο κύριος Ορδερίκος, με τόν πρόσωπον κολλημένον πάντοτε εις τας σιδηράς ράβδους τής θυρίδος, κατεγίνετο να κατατάξη εις τήν κεφαλήν του όσας πληροφορίας είχε συλλέξη, άφ' ής στιγμής εύρίσκειτο εκεί ως εις ένεδραν.

Αι λευκαί λάμψεις τής αύγής δέν είχαν διαδεχθή ακόμη τά όπάλινα χρώματα τά προσσημαίνοντα τήν άνατολήν του ήλιου, όταν ο ρυθμικός κρότος βημάτων πολλών άνήγγειλεν εις τόν κύριον καθηγητήν, — ο οποίος δέν έδωκεν εις πολύ μεγάλην άπόστασιν, — ότι οι αναμενόμενοι εφθασαν.

Μετ' δλίγον, έν τώ μέσω τών δύο στοιχων του πλήθους, τόν οποίον είχαν άφυπνισθή υπό τών φωνών και παραταχθή κατά μήκος των κτιρίων, εκβάλλον χαρμούνους ζητωκραυγάς, ο κύριος Ορδερίκος είδε προβαίνοντας δκτώ κυνηγούς, νεαρούς όλους και άγενσίους, βαστάζοντας επί των ώμων φορείον. Αν και τόν φορτίον ήτο βαρύ, τόν άνύψωναν όσον ήμπορούσαν, δια να βλέπουν όλοι τάς δύο φονευμένας άρκτους. Τά χαινοντα στόματα των θηρίων, οι τρομαροί δδόντες τούς όποιους οι σπασμοί του θανάτου είχαν άποκαλύψη, και οι υπερμεγέθεις γα-

ψόνυχες πόδες των, έμαρτύρουν περί τής άνδρείας εκείνων, οι οποίοι τα είχαν φονεύση.

Οπισθεν του φορείου, ήρχετο ο Ιωθήςνος, φέρων υπερηφάνως επί τής κεφαλής, προσδεδεμένους επί προχειρου πλέγματος κλάδων, δύο σκύμνους, δύο μικράς άρκτους, ζωντανάς αυτάς, αι όποιαι έγρύλλιζαν άλλοτε θρηνωδώς και άλλοτε άπειλητικώς. Δέν ήμπορούσαν όμως να κάμουν τίποτε, διότι και τόν ρύγχος των ήτο κλεισμένον διά δερματινου κλοιού, και οι πόδες δεμένοι στερεώς.

Κατόπι του Ιωθήνου, τρεις εύρωστοι χωρικοί, οι όποιοι είχαν συμπλέξη τάς χείρας των δια να σχηματίσουν τήν λεγομένην «έδραν του Βασιλέως», έδάσταζον επί του καθίσματος τούτου τόν Γά-

ένεδυμένους όπως και όλοι οι άλλοι χωρικοί, με βλούζαν έσφιγμένην εις τή μέσην δια ζώνης έρυθράς, ότι έφερε τά ίδια χονδροειδή και κοντά μέχρι γόνατος πανταλόνια, και διει είχε γυμνάς τάς κνήμας και τούς πόδας, διαφέρων από τούς φορείς του μόνον δια τής μακράς βοστρυχώδους κόμης, ή όποια εκάλυπτε κατά τόν ήμισυ τόν ώχρόν του πρόσωπον.

Ο Δόν Ιουστίνος, βλέπων τόν παιδίον ακίνητον ως αναισθητον, ώρησε προς αυτό άνήσυχος, με τεταμένους βροχιόνας. Αλλά μόλις ή χείρ του εφάσσε τόν μέτωπόν του, ο Γάστων άνεσίρτησε, και πηδήσας ελαφρώς, άνέκραξε διά φωνής διαγούς και φαιδράς:

— Μπα! έγυρίζαμεν κιόλα;

Εγκαθεργθείς, φυλακισθείς εις τόν κελλίον τούτο. . . (Σελ. 346, στήλ. α.)

στωνα, του οποίου ή κεφαλή εκλινε προς τά όπίσω, εις τρόπον ώστε άμφέβαλλε κανείς αν ήτο ζωντανός ή πεθαμένος.

Ο Ορδερίκος έρριψε τούς όφθαλμούς επί του «Κυρίου» τούτου, διά τήν πολύτιμον ζωήν του οποίου είχαν άνησυχήση τόσον, και μετά βίας συνεκράτησε καγχασμόν περιφρονήσεως, βλέπων ότι ο άρχηγός του στρατεύματος εκείνου ήτο

Α, τί ώραίον που εκοιμήθηκα! Ευχαριστώ τούς φορείς μου! — Δέν είσαι πουθενά πληγωμένος, παιδί μου; ήρώτα ο Δόν Ιουστίνος, ψάφων χείρας και πόδας του Γάστωνος, δια να βεβαιωθή. — Όχι, όχι, πουθενά. Μόνον εδώ, εστό δεξι μάγουλο, — κυττάξατε, — είνε ένα σημαδάκι από τά δόντια τής μικράς

αρκούδας, αλλά και αυτό σε λίγες μέρες δεν θα φαίνεται. Ήθελε να μου αντισταθή ή τρελλή, και δεν ήξευρε ότι είχα δικαίωμα κηδεύμενος επ' αυτής, απ' ου τής υστερήσα την μητέρα της. Αυτήν που είνε πεύδη άγρια, θά την χαρίσω της αδελφής μου, διότι ή Ερμάνη ήξεύρει να επιδάλλεται. Η άλλη, πεύδη ήμαρ, είνε διά την 'Αδελαΐδα... Στοιχηματίζω, ότι θά την ακολουθή σαν σκυλάκι. Είνε τά λάφυρα της πρώτης μου έκστρατείας... Υπερηφανεύομαι διά την έπιτυχίαν του κυνηγιού αυτού περισσότερον παρά διά τó άποτέλεσμα της μάχης μας έναντίον των ληστών του Ρουσιγιών, εις την οποίαν τόσον όλίγον με άφείσατε να πολμηήσω!

"Εξαφνα άντήχησεν ή όξειτα φωνή του κυρίου 'Ορδερίκου, αναγκάσασα όλας τάς κεφαλάς να στραφούν προς την θυρίδα, ή οποία επλαισίονε τó φουσκωμένον του πρόσωπον, και εκ της οποίας εξήρχοντο οι βραχιόνες του, κινούμενοι εις σχήματα ρητορικά:

— Προς άπαντας όσοι παρευρίσκονταί ένταύθα, εύγενείς, πολεμιστάς και άγρότας, — ήρχισε λέγων, — άπειθύνω την εύλαβή χαιρεισην ξένου, και τους ακρόασι και την χριστιανικήν βοήθειαν, των οποίων είνε άξιος υπό πᾶσαν έποψιν, πρώτον ως Γάλλος, έπειτα ως καθηγητής του Πανεπιστημίου της 'Ορλεάνης, και προπάντων ως μέλος άποστολής, πεμπομένης προς τον ένδοξον πρίγκιπα 'Ιωάννην Δε Φουά, ύποκόμητα της Ναρβόγνης, υπό του σεβαστού Αύθέντου ήμών και Κυριάρχου, του Βασιλέως Λουδοβίκου του Δωδεκάτου. Έγκαιροχθείς, φυλακισθείς εις τó κελλίον τουτο...

Διά νεύματος της χειρός, ή Γάστων διεκόψε τó στομαθός τουτο προοίμιον.

— Προς Θεού, Έξωχώτατε, ειπε μετά βίας συγκρατών έκρηξιν γέλωτος, άπαλλάξατέ μας από λόγον έκτενέστερον. "Όλα θά διαφωτισθούν, όταν θά σας όμιλήσω ιδιαιτέρως.

"Ερυθρότερος κοκκινουούλιου από τον θυμόν, ή κύριος 'Ορδερίκος έκτύπησε με τόν πόδα την δριύνην τράπεζαν, ή οποία τον έβάσταζεν εις τó ύψος της θυρίδος.

Η τράπεζα ήτο παλαιά, χρησιμεύσασα έως τώρα εις πολλάς μονάς καλογήρων, και οι πόδες της ήσαν σχεδόν εξηρθρωμένοι. Τουτο δεν είχε μεγάλην σημασίαν, έφ' όσον εβάσταζε τó λιτόν γεύμα του Μωγήρου' αλλά και εις τó ασύνθητες βάρος του παχυτάτου καθηγητού άντέγχε γενναίως, έφ' όσον ούτος έστέκετο ήσυχος. "Όταν όμως ήρχισεν να την κτυπή όργιλως διά τού πόδος, ή τράπεζα ήρχισε να τρίξη άπαισιώς. "Όπωςδήποτε, τó προμήνυμα τουτο δεν ήκούσθη υπό του κυρίου 'Ορδερίκου, καταγινόμενου εις τó να φωνάζη:

— Πώς; σεις μόνον έχετε έδώ τον λόγον; Σεις λοιπόν, ή ξανθοπλόκαμος νεανίσκος, είσαθε ή αρχηγός των ανθρώπων αυτών; "Όχι δά! Και διά ποιον με νομίζετε, που θά πιστεώσω τέτοιο πράγμα; "Ωραιοί αρχηγός, μα την αλήθειαν, αγένειος και ξευπόλητος!

Η ζωηρά αυτή άποστροφή διεκόπη υπό έντρόμου κραυγής, συνοδευθείσης από την άπότομον εξαφάνισιν του Κυρίου 'Ορδερίκου. Υπό τά μανιώδη κτυπήματα του πόδος, τά όποια συνώδευον τάς μανιώδεις χειρονομίας του, ή τράπεζα εξηρθρώθη όλωσδιόλου και κατέπεσεν, αφήνουσα μετώρον τον άτυχή ρήτορα, ή όποιος, απ' ου προς στιγμήν έκρατήθη από τάς σιδηράς ράβδους της θυρίδος, κατέπεσε τέλος εις τó πλινθόστρωτον δάπεδον του κελλίου...

"Όταν ή ταξειδιώτης επανεύρε την δύναμιν να συγκεντρώση τάς ιδέας του, κατόπι του ίσχυρού πυρετού, τον όποιον τω έπροξένησεν ή πτώσις του, εύρέθη εξηπλωμένος εις κλίνην καλλιτέραν του κελλίου. Πλησίον του έκάθητο ή καλόγηρος.

"Ο κύριος 'Ορδερίκος, συνσταλαμένος κατ' άρχάς και έντροπόμενος δι' ήτι είχε συμβή, δεν ήργησεν όμως να αναλάβη τó σύνθητες θράσος του, και ήρώτησε τον πάτερ-Μωγήρον ποιος ήτο ή δόθησεν άρχηγός και πώς ώνομάζετο ή άλλος έκείνος κύριος με τον θώρακα.

— Ούτε ή ένας ούτε ή άλλος δεν άποκρύπτουν τó όνομά των ή τάς πράξεις των, άπεκρίθη ή καλόγηρος. Άλλά μία κάποια λεπτότης με έμποδίζει να σας είπω ποιος είνε. Διά να ήσυχάτετε ως προς τó ζήτημα τουτο, σας λέγω μόνον ότι άν ποτέ τους συναντήσετε, —πράγμα πολύ πιθανόν, — θά κάμουν ότι σας βλέπουν διά πρώτην φοράν. Προσπατήητε και σεις τó ίδιον, και σας βεβαιώ ήτι θά είνε διά τó καλόν σας.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατά τó Γαλλικόν του S. Blandy)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 71ος

ΠΡΟΣ ΕΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ, ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1902.

Η Διάπλασις όφείλει να όμολογήση, ότι δεν έμεινε πολύ εύχαριστημένη με τά άποτελέσματα, τά όποια έδωθεν ή προηγούμενος Διαγωνισμός. Έν ή ήσαν σχετικώς όλίγα αι καλά συλλογαί, απ' έτέρου ήσαν σχετικώς πολλάι αι συλλογαί, αι περιέχουσαι Άσκήσεις κλοπιμαίας. Μερικοί μάλιστα έράνησαν, ότι ούτε νάντιγράψου δεν ήξεύρουν, απ' ου τούς στίχους των Λεξιγράφων και των Αϊνιγμάτων τους έγραψαν εις την γραμμήν, —φαντάσθητε, — ως να ήτο κείμενον πεζόν!

Εις την κρίσιν των συλλογών τουτών ή Διάπλασις έφάνη πολύ έπεικικής, διότι

άντι να τας άποκλείση όλωσδιόλου, ήρκέσθη να φαιρέση τάς κλοπιμαίας Άσκήσεις. Έν γένει την αυτήν έδειξεν επείκειαν καθ' όλην την διεξαγωγήν του Διαγωνισμού, λογαριάζουσα ως δημοσιεύσιμους Άσκήσεις όλωσδιόλου κοινάς, κάποτε διορθώουσα και τάς έσφαλμένας. Τοιαύτην όμως επείκειαν δεν σκοπεύει να δείξη εις τó εξής, και διά τουτο, ως πρώτον όρον του νέου Διαγωνισμού, θέτει τον εξής:

1. — Πᾶσα συλλογή, ή οποία ήθελεν άποδειχθή ότι περιέχει έστω και μίαν μόνην κλοπιμαίαν Άσκήσιν, άποκλείεται.

Οι άλλοι όροι είνε οι εξής:

2. — Εις τον Διαγωνισμόν τουτον έχουν δικαίωμα να λάβουν μέρος όλοι οι συνδρομηταί και αι συνδρομητριαί, καθώς και τά αδελφια των, αλλά καθεις χωριστά, δηλαδή διά χωριστής ιδιότητος του συλλογής.

3. — Έκαστος των Διαγωνιζομένων, όφείλει να στείλη από μίαν Συλλογήν Πνευματικών Άσκήσεων, πρώτον τύπων και άδημοσιεύτων, αι όποιαί δεν πρέπει να είνε ούτε όλιγότεραι των 15 ούτε περισσότεραι των 20.

4. — Η συλλογή πρέπει να είνε όσα τó δυνατόν πλήρης, δηλαδή να περιέχη μίαν Άσκήσιν εξ έκάστου είδους των συνήθως δημοσιευομένων εις την Διάπλασιν. Αι Άσκήσεις αυται πρέπει να είνε γραμμέναι κατά την εξής σειράν: Λεξιγραφία, Συλλαβόγραφία, Στοιχειόγραφία, Μεταγραμματισμός, Αναγραμματισμός, Τονόγραφία, Αϊνιγμα, Σχήματα έν γένει, —μετά τά Σχήματα, πάντα τά λοιπά είδη των Άσκήσεων, και έπειτα: Άκροστιχίς, Φωνηεντόλιπον, Γρίφος.

5. — Απέναντι έκάστης Άσκήσεως, και εις τó περιθώριον του Τετραδίου, πρέπει να είνε γραμμένη ή λύσις της. Άσκήσεις άνευ των λύσεων, άποκλείονται.

6. — Οι Διαγωνιζόμενοι όφείλουν να σημειώνουν τόνόμά των, τó ψευδώνυμόν των (άν έχουν, και άν θέλουν να διαγωνισθούν με αυτό,) την διαμονήν των και προπάντων την ήλικίαν των. "Όσοι λησμονούν να σημειώσουν ήλικίαν, κατατάσσονται εις την 'Ανωτέραν Τάξιν, οιανδήποτε ήλικίαν και άν έχουν.

7. — Αι Άσκήσεις πρέπει να είνε πολύ καθαρογραμμέναι και εύανάγνωστοι. Χειρόγραφα μουντζουρωμένα και δυσανάγνωστα, ρίπτονται εις τον κάλαθον των άχρήστων.

8. — Αι Συλλογαί, επιγραφόμεναι «Πνευματικά Άσκήσεις διά τον 71ον Διαγωνισμόν» είνε δεκταί μέχρι τής 15 Δεκεμβρίου 1901.

Οι λοιποί όροι είνε οι αυτοί με τους όρους πάντων των Μεγάλων Διαγωνισμών, τους όποιους βλέπετε εις τó ΈΚεφάλαιον του 'Οδηγού (φυλ. 1 σελ. 12.)

ΟΙ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΕΣ ΤΕΤΡΑΔΙΑ Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ (*)

ΑΠΟ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1897 ΜΕΧΡΙ 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1901

Συνέχεια ψευδωνυμικού κατάλογου κατ' αλφαριθμητικήν σειράν. — "Ο μετά τó ψευδώνυμον αριθμός δηλοΐ τó ποσόν των καθυστερουμένων τετραδίων.

- Μαγευμένη Άκραγιαλιά, 3. — Μαγική Βικίον, 2. — Μακιμοκοκό, 1. — Μακρολέκακι, 2. — Μανταρίν της Χίου, 3. — Μαντέιον του Τραφανίου, 1. — Μαραμένον Δένδρον, 1. — Μαργαριταρένιος Σταυρός, 3. — Μαργαριταφόρος, 6. — Μαρίδα, 1. — Μαρίδα του Εύριπου, 1. — Μαρκήσιος Καυταλεύρας, 1. — Μάρς, 1. — Μαύρον Πτηνόν, 2. — Μαύρος της Βενετίας, 1. — Μέγας Άλέξανδρος, 1. — Μελαγχολική Ναυτοπούλα, 4. — Μελαγχολική Σεληνολάτριά, 1. — Μελαγχολικός Ναύτης, 18. — Μελαγχρινή της Άνδρου, 2. — Μελαγχολική Νησιωτοπούλα, 2. — Μελισσα, 1. — Μέλι του Υμητού, 2. — Μέλλουσα Καλλιτέχνης, 5. — Μέλλον Αρχιτέκτων, 4. — Μελοδική Φωνή, 1. — Μενεξεδένια, 3. — Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, 12. — Μειοτιάδης Πατροκλές (1). — Μεροσδη, 3. — Μεσολογιτάκι, 2. — Μήν τα ρωϊάς, 3. — Μία Τρελούλα 1. — Μικρά Άμαζών, 2. — Μικρά Ιάτρισα, 9. — Μικρά Φιλοπερίεργος, 1. — Μικρός Γυμνασιόπαις, 2. — Μικρός Διάβολος, 2. — Μικρός Ίαπεύς, 1. — Μικρός Κατεργάρας, 3. — Μικρός Σωματοφύλαξ, 1. — Μικρός Τυμπακιστής, 6. — Μόζαρτ, 3. — Μολυβένιος Στρατιώτης, 1. — Μούρτζουφος, 3. — Μούσα Θάλασσα, 2. — Μούσα της Άστρονομίας, 3. — Μπαμπού της Άρρικής, 2. — Μυλαΐδη, 1. — Μυλόρδος, 1. — Μυσίνη, 1. — Μυστηριώδης Φύσις, 1. — Μυστική Φωνή, 1. — Μώλος Πατρών, 2. — Ναΐας, 1. — Ναρβαζίων. 1. — Ναστραδίν Χόντζας, 1. — Ναυαρχίς του Πόρου, 1. — Ναυαρχος της Βαρέλλας, 2. — Ναυαρχία της Σαλαμίνας, 1. — Ναύτης της Ναυρχίδος, 1. — Ναύτης του Εύξεινου, 1. — Ναυτοπαις, 8. — Ναυτοπούλα, 3. — Ναυτοπούλα της Άνδρου, 4. — Νεαράϊ Αμερικανίδες, 1. — Νεαρός Ζωγράφος, 2. — Νεαρός Κερκυραίος, 2. — Νέμος, 2. — Νέος Ναύτης, 3. — Νεροχελών, 2. — Νεροσπάστον, 3. — Νερωλόδης Νυξ, 3. — Νικητής της Άουστρελίτης 11. — Νοσταλγός Έλληνας, 5. — Νοσταλγούσα Έλληνίς, 3. — Νύμφη Καλιψώ, 2. — Νύμφη της Άδύθου, 12.
- Ξανθή Βοώπις, 10. — Ξανθή Έλληνοπούλα, 1. — Ξανθή Νησιωτοπούλα, 2. — Ξιφίας του Φαλήρου, 2.
- Όλοξάνθης Νεράιδες, 1. — Όμιγλη της Άγγλίας, 13. — Όνειροπόλος Ψυχή, 2. — Όνειροπόλων Καταφύγιον, 7. — Όρφεύς, 3. — Ουρανός της Έλλάδος, 1.

(*) "Ιδε φυλλόν 41, και 42, σελ. 330 και 338.

(Έπεται τó τέλος)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Καθηγητής. — Μήπως σας στενοχωρούν αυται αι έρωτήσεις μου; **Ευέλπιδες** — "ΑΙ όχι, καθόλου! αι έρωτήσεις σας είνε εύκρινέσταται, αλλά μας στενοχωρούν αι... άπαντήσεις.

*Βασιλή υπό του Άγγιλου της Άγάπης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΛΑΒΑ ή, ττ μού έστειλες, Νέμοε, και σου έστειλα τó «Κρυφó Σχολείο» του Γύζη, και σ' ένεγράψα διά τήν Β' Σειράν των «Δημημάτων» Ξενοπούλου, και ένεχείρησα τήν προς αυτόν επιστολήν σου. Άπορώ πώς δεν έλαβες τήν Α' Σειράν ή οποία σου έστάλη, όταν έξεδότη τó βιβλίον, επί συστάσει. Σου είχα μάλιστα όσω άντιτυπα, τó έν διά τόν φίλον, τον όποιον είχες έγγραφη. Φρόντισε να ξεστάσης εις τó ταχυδρομείον.

"Άγγελε της Άγάπης [EE] διά την καλλιγραφημένην επιστολήν σου. "Όσον έδυσκολέθησεν σύ να την γράψης τόσον έγω την έδιδάσασα χωρίς να κουρασθώ. Έν ή μερικές άλλες φορές...

Τίποτε νέον δεν έχει να μου γράψη ή φίλη μου 'Εσμεράλδα! «όλα τα ίδια και τα ίδια, μονοτονία και μοναξιά άπόλυτος» τó πρωί μελέτη, πιάνο, τó άπνεύμα 'Οδεϊόν, τó βράδυ φαί και ύπνο. Καμμιά φορά θάζομε τον πατέρα εις τά αίματα και παίζομε χαρτιά. Μήπως ξέυρεις και κανένα άλλο; τελευταίως έκέρδιθα όκτω δραχμάς. — Και τι τάς έκάμας; σύ που δεν ήχες καμμίαν ανάγκην, εις τοιαύτας περιτάσεις να ένθυμίσαι και τους άπορους μας.

Χιονισμένη Μαΐε, σ' εύχαριστώ θερμώς διά τó ξεσπάθωμα και σου στέλλω τά Μ. Μυστικά που έξήγησε άντι του Δώρου. Σήμερον εγκρίνω τó ψευδώνυμον της νέας μας φίλης, την όποιαν άσπάζομαι.

"Ακούσατε τί μου γράφει σήμερον ή φίλος μου Ναύτης της Ναυαρχίδος: «... Ήδη σας καθιστώ γνωστόν ότι είμαι ακαδημαϊκός πολίτης, διότι ένεγράφη εις την Νομικήν Σχολήν» άλλ' έγω παρά την επικρατούσαν ιδέαν ότι ή Διάπλα-

σις είνε μόνον διά παιδιά, μετ' άκραδάντου πεποιθήσεως δηλώ, ότι ή Διάπλασις όφείλει να είνε έγκλιπν όλης της σημερινής νεολαίας, διότι έν αυτή μανθάνει τις τόσα, όσα ουδέν των νυν εκδιδομένων περιοδικών δύναται να διδάξη. "Όστε μη πιστεύσης, παρακαλώ, ότι έγω, επειδή έχω 19 Μαΐους επί της ράχης μου, θα εγκραταλιψω σέ, ήτις επί τόσα έτη, κατά τον μαθητικόν μου βίον, με έτερπες και με' έδιδάσκονες, αλλά μάθε ότι θα ξεσπαθώσω βσον μοι είνε δυνατόν ύπερ σου... κτλ. κτλ.» "Ο Ναύτης της Ναυαρχίδος άς χρησιμεύση ως παράδειγμα εις μερικους άνοήτους, — εύτυχώς όλίγους, — οι όποιοι πάσχουν από μεγαλομανίαν...

Νοσταλγούσα Έλληνίς, εύγε, εύγε! έστειλα προς τó πτωχόν παιδίον της Κωνσταντίας, τó έγγραφέν υπό σου, μίαν δέσμην Μ. Μυστικών και τó υπόλοιπον έκράτησα διά ταχυδρομικά τέλη των τετραδίων σου. Να είσαι βεβαία ότι άφικες λαμπράς ένυπόσεσις εις όλους άνεκαίρητους, όταν, διερχούνην εξ Έθωνών, έπεσεφθονς τó Γραφεϊόν μου.

"Όραϊα, Σημάτα της Έλευθερίας [E] άνόητος τί σκοπόν έχουσι οι Διαγωνισμοί, τά Εύσημα και τά Βραβεία. Χαίρω που έγινες καλά, και θά χαζώ άκόμη περισσότερον άν μου γράψης τώρα συχνά. Η μαντική δύναμις καλή, διότι άρκετά έμάντευσες τó τέλος του «Θαυμασιού 'Ορενόκου».

Τό παιδάκι που μου έστύτησεν ή Λευκός Τ' άκινθος, τó ένέργημα 'Οδεϊόν, τó βράδυ φαί και ύπνο. Καμμιά φορά θάζομε τον πατέρα εις τά αίματα και παίζομε χαρτιά. Μήπως ξέυρεις και κανένα άλλο; τελευταίως έκέρδιθα όκτω δραχμάς. — Και τι τάς έκάμας; σύ που δεν ήχες καμμίαν ανάγκην, εις τοιαύτας περιτάσεις να ένθυμίσαι και τους άπορους μας.

Φίλε μου Πέτρο Θ. Γρυπάρη, στείλέ μου μερικά ψευδώνυμα της άρεσκείας σου, διά να σου έκλέξω και να σου δώσω τó καλλίτερον. Έπέρασεν ή κακοδιαθεσία;

"Όλλοι με' έρωτούν, — πώς μου φαίνεται ή Διάπλασις; έγω δε τους άπαντάω, ότι καλλίτερον πράγμα ούτε άπνότησα ούτε ή άπαντήσω. Ένεκα τουτου, θά φροντίσω, θά καταβάλω κόπους,

όπως διαδώσω τó λαμπρόν τουτο περιοδικόν εις άπαντας τούς συγγενείς ή φίλους. — "Εύχαριστώ θερμώς. Κίημα του Δουδάβεως. Τήν πληροφορίαν σου όμως δεν δημοσιεύω, διότι ουδέποτε δημοσιεύω τοιαύτας περι καθυστερήσεως Μ. Μυστικών.

Και ή Κοπηλάτις Κόθνον έχει μεγάλην συλλογήν από 1012 εικονογραφημένα δελτάρια, τά όποια σκέπτεται να χρησιμοποιήση εις κατασκευήν παραπετάσματος διά μεσαίαν θύραν (ώστε να φαίνονται και από τά δύο μέρη τά δελτάρια.) "Οξ βόλη δε μία σειρά δελταρία και μία σειρά δαντέλλα έναλλάξ, ώστε τó παραπέτασμα να πευχούται. Πραγματικώς θά είνε κάτι τί ωραϊόν και πρωτότυπον. Μόνον που θά της περιστέσουσι τά δελτάρια, διότι 1012 είνε πάρα πολλά... δι' έν παραπέτασμα.

Εγκρίνουσα τά ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαράς εις την Άλληλογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Ρόδον της Άνοϊξέως (χωρίς άρχικά, κατά την παραγγελίαν του) Άγνωστον Μέλλον (Ζ Ζ.) Χρυσότερον Άλιχύνια (Μ. Δ.) Νεαράν (Ζ Ζ.) Παρκίον (Α Η. αυτό ήτο τó ωραιότερον) διά τó άλλο που μου γράφεις, και που το ήξευρα έγώ) Συριακήν Ξανθούλα (Μ. Μ. μάλιστα, αυτό ήτο έλευθερον) και 'Ηρωϊκόν Άρκαδί (Μ. Κ.)

Άσπασμοί. Πληροφορία: ή Νέμος, συμπατριώτης του Κόματος της Άμάστριδος και του Άρνακι του Γαλατεριή, επιθυμεί να σχετισθή με αυτους δι' άλληλογραφίας αντασπάζεται δε τον Άδρμητον Τεραπόστολον, του όποιού περιμένει επιστολήν — οι Ευέλπιδες αντασπάζονται τους Δικηφόρους της Νεολαίας — ή Άγγελος της Άγάπης έρωτά τον Μέλλοντα Δόκιμον άν και φέτος θά είνε Μέλλον ή Έρεστώδες πλέον; — τó Ιευκόν Κρίνον ασπάζεται την άγαπήτην Άδραν της Κερκυράς, και την εύχαρισεί διά τά συγχαρητήρια της — ή Έσμεράλδα ασπάζεται την Διοτροφοροδοσαν και άναμένει επιστολήν της — ή Χιονισμένη Μαΐε πληροφορεί τους Δικηφόρους της Νεολαίας ότι δεν τους γνωρίζει και δι' αυτό άναμένει τετραδίων με τά όνομά των — ή Αϊνιγματο Αθηνά, εις την έρωτησιν του Δαφνισσοφιδος Ναυαρχου πόσον έτώ, είνε, άπαντάς δι παρετίσας τους όρους των Μυστικών, και από Μικρά Μυστικά τó έκασμ «Μεγάλα Φανερά» προς τιμωρίαν του λοιπόν τον άφνει εις τήν άμφιβολίαν ή αυτή συλλυπέται τον Νέμοσ και ασπάζεται τó Κρητικόν Κόστανον και την Αμυδράν Λάμψην — ή Άργυρά Σοφία κατα συγχαίρει την Ελευθερίαν της Βίμαρμένης διά τήν λαμπρήν της έπιτυχίαν εις τάς εισιτηρίους εξέτασεις — ή Σημάτα της Έλευθερίας ασπάζεται την Μενεξεδένιαν και την συγχαίρει διά τά άνωστα του διπλωματίας της — ή Ξανθή Μαυρομάτα ασπάζεται την Μικράν Χωριατοπούλαν και Ξανθήν Νησιωτοπούλαν — ή Χιονισμένη Εύτυχία ζητεί τάρχη τού Τραγίδια και πληροφορεί τήν Θεοτάλιδα Καλλιτέχνηδα ότι την ανεκάλυψε και την ασπάεται τó Φουκόν της Έγγενίας ασπάεται τó Λευκόν Κρίνον πληροφορεί δε την Άδραν της Κερκυράς ότι δεν της στέλλε: Μ. Μυστικά επειδή έχει εξαδέλφην τήν Διαφευθεύσαν Έλπίδα, και επειδή της ζήτησας και δεν του έστειλε — τó Ζοφροδόν Νέφος εύχαρισεί θερμώς όλους τους συγχαρήντας αυτώ διά τó βραβείον του, και τους εύχεταί και στα δικά των — ή Ποιμενίς της Δίφνης ασπάεται την Ειλικινική Φιλίαν, "Ενδοξον Φαριάνη και Μαρίαν Προζάρη, ή ζητεί τó ψευδώνυμον δι' ανταλλαγής Μ. Μυστικών — ή Λευκή Ακακία ασπάεται την Μικράν Χωριατοπούλαν και την έρωτά πώς επέρασεν εις τον γάμον — ή Γλυκεία Καρδιά — άν και άργά, άλλ' άς την συγχαρήση, — δέχεται την υπό της Φιλομούσου Νεανίδος προταθείσαν άλληλογραφίαν και άναμένει τάχιστα επιστολήν της — ή Κοπηλάτις Κόθνον θά φανέρωση τόνόμά της εις

τὸ Ναυτοπούλο τοῦ Νεῖλου ἂν μᾶλλον τὸ παλαιόν του ψευδώνυμον καὶ μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν.— ὁ Μικρὸς Γεωγραφικὸς πληροπορεῖ τοὺς προτεινόμενους εἰς αὐτὸν ἀνταλλαγῆν Μ. Μυστικῶν διὰ πρὸ πολλοῦ ἤλλαξε ψευδώνυμον.— ἡ Εὐθυσία Κόρη ἀσπάζεται τὸ Ἄστρον τοῦ Αἰγαίου καὶ δεχεται τὴν ὑπό τῆς Φαιδμης προταθείσαν ἀλληλογραφίαν, ἀναμένουσα ἐπιστολὴν τῆς.— ἡ Μελαγχολικὴ Σεληνολάτρις δεχεται τὴν ὑπό τῆς Σανθῆς Γαλανομάτας προταθείσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν τῆς.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν.— ἡ Καλλιτεχνικὴ Γραφίς μετὰ τὴν Καταρομάλλω. Σανθῆν Γαλανομάταν καὶ Ἄνθος τῆς Ἰσομοῦνης.— Ἰσθαγόρας ὁ Σάμιος μετὰ τὴν Συμφωνοῦν Ἀγγῆν. Προσωπιδόφρον Ἰσπότην καὶ Τριανταφυλλέιον Κίαιτον.— τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον μετὰ τὸν Νυκτοκόρακα, Ἰσπότην τοῦ Κόρακος, Βασίλειά τῆς Νουκῆς, Ἑλληνικὴν Ναναρχίδα καὶ Ἐσμεράλδαν.— ἡ Χλόη τῆς Θαλάσσης μετὰ τὴν Νεράϊδαν τῶν Σπεσιῶν, Ναναρχίδα Πόρον, Προσωπιδόφρον Τριττὴν, Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα καὶ Ζωρῆν Φλόγα.— ἡ Μόνωσις μετὰ τὴν Διαφωσθεσίαν Ἑλπίδα, Ἑλπίδα Κόσμου, Ἀποπτῶσαν Ἑλπίδα, Ἑλπίδα τῶν Δυστυχῶν καὶ Μοναχίην (μετὰ τὸ ὄνομα τῶν).— ἡ Περθόσσα Καρδία μετὰ τὴν Μαργαριτοφόρον (τῆς ὁποίας ζηρεῖ τὸ ὄνομα), Πηνελόπης τῆς Ἐσθίου καὶ Ἰτέαν.— ἡ Κόρη τοῦ Σερμύωνος μετὰ τὴν Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας, Ἑλικῶνα, Μαργαριτοφόρον, Ὁνειροπόλον Ψυχῆν καὶ Περσικὴν Ταξιδιωτίδα.— οἱ Ἐδέλευδες μετὰ τὴν Δικηγόρον τῆς Νεολαίας (εἰ δυνατὸν μετὰ τὸ ὄνομα τῶν).— ὁ Ἰππερῆφρον Λέων μετὰ τὴν Περθόσαν Καρδίαν, Κρητικὴν Σημαίαν καὶ Ἀγγελον τῆς Ἀγάθης (εἰ δυνατὸν μετὰ τὸ ὄνομα τῶν).— ἡ Μόνωσις μετὰ τὴν Ἀλλοπορόμαλλον (διὰ νὰ μᾶλλον τῶν ὀνόμα τῆς).— ἡ Ἀκτίς τῆς Ἐλευθερίας μετὰ τὴν Χλόην τοῦ Κηφισοῦ, (ἡ ὁποία πολὺ θὲ ἐκπλαγῆ ὄταν μᾶλλον τῶν ὀνόμα τῆς).— ἡ Μελαγχολικὴ Σεληνολάτριδα, Ψευδοδικηγόρον, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας καὶ Κεραμιδοῦσαν.— ὁ Ἰππερῆφρον Ἄστρος μετὰ τὴν Κίαιτον τῆς Ἐσθίου, Περσικὴν Καύκασον, Ἀροσερῆν Ἐσπεραν καὶ Χιονομένον Μάιον.— ὁ Ἰππερῆφρον Ἰππερῆφρον μετὰ τὴν Ἰππερῆφρον Ἑλληνίδα, Ἰππερῆφρον Ἀέοντα, καὶ Γαμβέταν.— τὸ Ἀγρολόουδον Ἄστρον μετὰ τὸ Τριμοσβύον Ἄστρον, Ἄστρον τοῦ Αἰγαίου καὶ Καταρομάλλω (εἰ δυνατόν μετὰ τὸ ὄνομα τῶν).— ἡ Ἐσπερία Κόρη μετὰ τὴν Βίγλαν, Εὐθυσίαν Κόρη, Καλῶς, Ὀρισεῖς, Ἑλληνικὴν Ψυχῆν καὶ Ζικ Ζάκ.— ὁ Κονασιμῶδρος μετὰ τὴν Εὐθυσίαν Καμέλιαν, Ἀγγῆν Φιλίαν, Χωτοποῦσαν καὶ Ἀγροῦστον Ἰεραπόστολον.— ὁ Μολὸν Λαβὴ μετὰ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον καὶ Ἀθόνα τῆς Ἐσθίου.— ἡ Παριστρία μετὰ τὸν Νουσταλῶν Ἑλληνα καὶ Διαφωσθεσίαν Ἑλπίδα.— ἡ Κωπηλάτις Κόθου μετὰ τὴν Ἐσμεράλδαν, Μόσαν τῆς Ἀστρονομίας, Σέλευκον τὸν Κερανόον, Ἀβραν τῆς Κερκύρας καὶ Ἀστροποταμίτην.— ἡ Μόνωσις μετὰ τὸ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρακαίου, Διαπρωποροῦσαν, Ἀγρολόουδον τῆς Ἄστρον, Ἀθόνα τῆς Ἐσθίου καὶ Κωνητὸν τῶν Αἰγύπτων.— ἡ Ονειροπόλος Ψυχῆ μετὰ τὸ Νευροσπαστὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἐδυστίας, Δὸν Ροτρίνον (μετὰ τὰ ὀνόμα τῶν) Ζικ Ζάκ καὶ Μέλλουσαν Καλόρησαν.— ἡ Πικραμένη Καρδοῦλα μετὰ τὴν Σημαίαν Κόρη, Κωπηλάτιδα Κόθου Φαυγῶρο τῆς Ἐδυστίας, Κρητικὸν Καστανὸν καὶ Δικηγόρον τῆς Νεολαίας.— τὸ Κρητικὸν Καστανὸν μετὰ τὸ Τριμοσβύον Ἄστρον, Φλόαρον Σανθομαλοῦσαν, Ἰππερῆφρον Ἄστρον, Πρῶσιχην Ἐσθίου καὶ Ἀροσερῆν Ἐσπεραν (διὰ νὰνταλλάξουν καὶ τὰ ὄνομα τῶν.)

Ἄπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Δευκὸν Κρίνον

(ἔστειλα ὅ,τι ἐξήγησες ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ, πολὺ διὰ τὸ γραμματόσημον.) Μόνωσις (πολὺ σωστά κ' ἐγὼ ἔχω τὴν πεποιθήσιν ὅτι ὅσα μοῦ στέλλεις εἶνε πρωτότυπα.) Ναυτοπούλαν τῆς Ἄστρον (ὁ 24ος εἶνε τῶν ὁρ. 2, 50) ὥστε σημειώσῃ μοῦ ἄλλον τόμον, ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς.) Αἰγυπτίαν Ἄστρον ([EE] διὰ τὴν ζωρῶν περιγραφὴν τοῦ ὄνειρου) ἐσημείωσα μόνον τὸ πᾶν τῶν ὀφειλομένων τετραδίων, διότι θὰ ἦτο ἄδύνατον νὰ σημειώσω λεπτομερῶς πρὸς τοίους ὀφειλομένους τοιοῦτος κατάλογος δὲν θὰ εἶχε τελειωθῆν ὥστε, ἀφ' οὗ ἔχρη: τὴν εὐμένειαν νὰ στείλῃς τετράδια καὶ πρὸς ἐκείνους, τῶν ὁποίων δὲν ἔλαβες ἰδιὰ τῶν, ἀπολεσθέντα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. στείλῃς χωρὶς νὰ μοῦ ζητήσῃς ὄνοματ') Ἀρρητὴν Συρίκταν (εἶσα πληρέστατα δικαιολογημένη) τῶρα ἀναμένω ἐπιστολὴν σου καὶ με περισσοτέρως, εὐχομαι δὲ πλήρως ὑγιαίνει νὰ ἐπικρατῇ τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν οἰκίαν σας.) Ἰππερῆφρον Ἰππερῆφρον (ἔστειλες 10 λεπτὰ διὰ τὸ πρὸς τὴν Κόκκινην Ἐσθίου τετράδιόν σου, σταλὲν παρὰ τὸν Κανονισμὸν ἄνευ δεκαλέπτου γραμματόσημου.) Βάδερ Πάουελ (σὲ συλλοποῦμαι ἀπὸ καρδίας διὰ τὸν θάνατον τῶν θείων σου καὶ τοῦ ἐξαδέλφου σου πᾶσα δυστυχία εἰς τὸσον ὀλίγον καιρὸν!) Καίκασον (ὁ τόμος τοῦ 1894 τιμᾶται ὁρ. 3, διὰ τὸ βραβεῖόν σου πρέπει νὰ ἐκλέξῃς ἕνα ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς: μὰ διατὶ δὲν βλέπετε τὸν Ὅδρον;) Μεσολλογγίτικα (τὰ ἔστειλα ὁ Ἀναγνώστης εὐχαριστεῖ διὰ τὰς εὐχάς.) Ἐσπερῆφρον (χαίρω δι' ὅσα μοῦ γράφεις: περιττὸν νὰ εἰδοποιήσω τὸ Λευκὸν Κρίνον: εὐχαριστῶ θ' ἀναγνώσῃς τὰ ποιήματά σου.) Ζιζάνιον Γεωγραφικὸν (ἀπὸ τοῦ 1883, ληφθέντος, ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ 1884.) Δευκὸν Ἰππερῆφρον (ἔστειλα ὁ Βέβλον Συμπεφορῶς.) Σανθῆν Μαυρομάταν (τετρ. ἔστειλα: χαίρω πᾶν ἔγινες καλὰ: αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.) Χαμῆν Ἐδυσίαν ([EE] διὰ τὴν λαμπρὰν περιγραφὴν τῶν ἐκδρομῶν σου: σὲ παρακολοῦθον μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν πᾶσα ἡμερὰ: ἐγὼ εὐχαριστῶ τῶρα.) Ἐσπερῆφρον Ἄστρον (ἔστειλα ἐν νέου.) Φουγῶρο τῆς Ἐδυστίας (ἔχει καλῶς.) Ζωρῆφρον Νέφος (τὸ ἕνα λάθος, βλέπετε, ἔφερε τὸ ἄλλο: ἀλλὰ καλλίτερα νὰ μείνῃ ἕως ἐδῶ, διὰ νὰ μὴν ἐπέληθῃ ἀναστάσιως.) Ποιμενίδα τῆς Δίρης (αἱ προτάσεις σου ἀπὸ τὸ προσεχές: μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σε γνωρίσω, ὅταν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας.) Δευκὸν Ἀκακίαν (ὅταν λάβῃς τὸν καιρὸν: γράφῃ μοῦ: σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια, ἐκ τῶν ὁποίων πρῶτα θὰ στείλῃς εἰς τὸ Λευκὸν Κρίνον, ἀφ' οὗ δεχέσῃς τὴν ἀνταλλαγῆν.) Πολυφωσθῶν Χρυσάλλιδα (ἡ ὁποία ἐπὶ τὰ χρόνια εἶχε τὸν πόνον νὰ γένη συνδρομητρία μοῦ, φαντασθῆτε! καὶ τῶρα τὴν εὐτυχίαν ποῦ φαίνεται!) Γνωστὴν Καρδίαν (σὺν τὰ χρόνια! καὶ ἔτσι λοιπὸν, λησμονοῦν νὰ γράφω εἰς τὰς σελίδας τῶν: ἄς ἐλπίσω, ὅτι τῶρα τοῦλάχιστον ποῦ εἶσαι μόνη, θὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα.) Κίαιτον Ἄστρον (αἱ ἐφημερίδες σ' ἐγέλασαν: ἡ Νέα Σικκηρὸν οὐ μόνον δὲν διεύθη, ἀλλὰ καὶ πολὺ γρηγορὰ θύρησεν τὸς παραστάσεις τῆς.) Εὐθυσίαν Κόρη (ὅσοι σε ἀτασπάζονται.) Μελαγχολικὴ Σεληνολάτριδα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ ἄνοιες δεχταὶ μέχρι τῆς 8 Δεκεμβρίου. Ὁ γάρμος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύνανται γράφωμαι τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνισθέντων, παραίταται ἐν τῷ Γραφεῖον μας εἰς φακέλλους, ἐν ἑκάστῳ περιεχίει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

461. Λεξιγράφος. Τὸ πρῶτον συνδέει, Τὸ ἄλλο μυρίζει, Τὸ ὄλον ἐσταίνει... Ὅπταν χιονίσει. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αὐτοῦ.

462. Στοιχειογράφος. Μῆς νήσου τῆς Εὐρώπης γράμμα ἀντικαθίστων. Ποταμὸν σοῦ σχηματίζω τῶν γνωστῶν κ' ὀνομασίων.

463. Συλλαβικὸν Τρίγωνον. 1.— Καρπὸς εἶνε γευστικός. 2.— Εἰς προφήτης ἱερός. 3.— Σύνδεσμος πολὺ κοινός. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Αἰχμητοῦ Φουζίας 464. Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν δένδρον ὅπου: *+* = Πρόθεσις. [ροφῶρον. *+*+* = Ἀρχαία πόλις. *+*+*+* = Τόπος ἀγῶνων. *+*+*+*+* = Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀ- *+*+*+*+*+* = Μικρὰ νήσος. [φριχῆς. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Καννασίας.

463 467. Κεχυρμένα ὄνοματα πόλεων. 1.— Ἦτο ξενομανῆς, καὶ ὠμίλει πάντοτε ἀγγλικά, καίτοι γνήσιος Ρουμელიώτης! 2.— Κάθε συνδρομητῆς ἀγαπᾷ τρελὰ τὴν Διάπλασιν. 3.— Τσιναῖ τὸ μούλαρι σὺν το πειράτῃ.

468. Κροτογραφικόν. 1 2 3 4 5 6 7 = Κράτος. 2 5 2 3 1 = Μέλος τοῦ σώματος. 3 6 3 4 = Στενὸς συγγενής. 4 1 6 2 5 2 1 = Παιστήριον. 5 3 1 6 1 = Σμῆμα. 6 1 6 1 = Θεότης. 7 6 7 1 = Ἦρος. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζωρῆφου Νέφους.

469. Παίγνιον. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εἰσαχθῇ ὑποχρεωτικῶς ἡ Διάπλασις εἰς ἑνὶα Κράτη; Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κενταύ.

470—474. Μαγικὸν Γράμμα. Ἡ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

μέλι, τοῦς, ρεῖα, ἀρά, Γάτος. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φάου τῆς Σηρῆς.

475. Μεσοστιχίς. Τὰ μεσοστία γράμματα τῶν ἠητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Εὐρώπης: 1, Ἀρχαία πόλις. 2, Δένδρον. 3, Διάσημος ἀρχιτέκτων. 4, Ἀρχαία χώρα. 5, Φοινικὸν ὄργανον. 6, Φιλοσοφία. 7, Νῆσος. 8, Πτηνόν.

476. Φωνηεντολίτιον. c - t - x - m - p - x. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Καννασίας.

477. Γρήφος. [M] Κῶς. [OP] Κῶς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φάου τῆς Σηρῆς.

478. Μαγικὴ Ἐκῶν. Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 344 δημοσιευμένης Μαγικῆς Εἰκόνης ἢ γιὰ τὴν θὰ ζωγραφισθῆ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ Αὐσοῦ ἄνευ περιγραφῆς.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 35. 369. Ὀρος, ὄρη. — 370. Αὐγὴ (αὐ, γῆ). — 371. Σκῆρος, Κύρος. — 372. Φῆρος, ροφῆς. — 373. Ε. 374. Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ πατήρ. [Ἡ ἀνάγνωσις ἀπὸ τῶν μεσοστίων στίχων καὶ ἐκ τῶν δεξιῶν πρὸς τῶν ἀριστερῶν προχωρεῖ ἄνω καὶ κάτω ἐναλλάξ]. — 375. Ὁ παστὴς βακαλλίος, τὸν ὁ ποῖον φέρουν ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν χωρὶς κεφάλι. — 376. ΧΑΡΩΝ, ΑΘΗΝΑ (ΧΑρως, ΑΘῆναι, ΡΗνος, ΩΝιον, ΝΑτος). — 377. Οἱ μικροὶ στίχοι: ἐνώπιον τῶν μεγάλων. — 378. Ὀδησὸς εἶνε πῆλις. — 379. [Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς εἰκόνης ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ προηγουμένου φύλλου.]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐσχῆν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Δι' συνδρομὰ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λστ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καυτεῖα.

περίοδος Β'—τόμ. 8ος Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Νοεμβρίου 1901 Ἔτος 23ον.— Ἄριθ. 44

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. ΔΙΑ ΤΗΣ ΣΙΕΡΡΑΣ—ΠΑΡΙΜΑΣ

Οἱ ταξιδιωτὰ ἐπεξοπῶρον καθ' ὁμάδα συμπαγῆ, ἐφ' ὅσον ἐπέτρεπε τοῦτο τὸ πλάτος τοῦ μονοπατίου, τοῦ παραλλήλου πρὸς τὸ ρίον Τορρίδα. Ἐν τούτοις, συγχάκις ἐγένετο ἀνάγκη νὰ εἰσδύουν εἰς τὸ δάσος, διὰ νὰ παρακάμπουν ὑψηλοὺς βράχους ἢ βαθύα ὀρύγματα. Ἡ διεύθυνσις τοῦ ποταμοῦ ἐξηκολούθη: νὰ εἶνε βορειανατολική, κατὰ μῆκος τῶν προπόδων τῆς Σιέρρας Παρίμας. Εἰς τὴν ἄλλην ἐσχθην τὸ δάσος ἐξετείνετο καὶ ἀνυψῶτο κλιμακῶδως. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ ἐστέλιζαν μερικοὶ φοινικες γιγαντιαίοι. Ἄνωθεν ἐφαίνετο ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους.

Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Γκόμος ἐβάδιζον ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, συνομιλοῦντες περὶ τῆς Σάντα-Ζουάνας. Ὁ μικρὸς Ἰνδὸς ἐδίδο λεπτομερεῖας ἀκριβεστάτας περὶ τοῦ ἰδρύματος τούτου τοῦ Πάτερ Ἐσπεράντη, καὶ περὶ τοῦ ἐξόχου Ἰεραποστόλου. — Τὴν γνωρίζεις καλᾶ; ... ἠρώτησεν ὁ Παῦλος. — Ναι... τὴν γνωρίζω. ... τὴν εἶδα πολλές-πολλές φορές. Ἐνα ὁλόκληρο χρόνον ὁ πατέρας μου κ' ἐγὼ ἐμείναμε εἰς τὴν Σάντα-Ζουάνα.

— Εἶνε πολὺς καιρὸς; — Ὅχι... πρὶν νὰ ἐλθουν ἡ βροχῆς τοῦ περασμένου χρόνου... ὕστερ' ἀπὸ τὴν συμφορὰ πού μας βρῆκε ἐκεῖ-κάτω, εἰς τὸ χωριὸν μας, πᾶν ἤλθαν οἱ Κουί-βαι καὶ τὸ ἐρήμαξαν. Τότε ἐμείνε, καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἰνδοὶ ἀπὸ τὸ Σάν Σαλβατώρ, ἐφύγαμε καὶ πήγαμε εἰς τὸ Μοναστήρι.

— Κ' ἐκεῖ, εἰς τὸ Μοναστήρι,

ὡς δέχθημε ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης; — Ναι... τί καλὸς ἄνθρωπος!... Καὶ ἤθελε νὰ μας κρατήσῃ... Μερικοὶ μά- λιστα ἔμειναν ἐκεῖ... — Σεῖς γιὰτὶ ἐφύγατε; — Ὁ πατέρας ἐτοῖ ἤθελε... Ἐμεῖς ἐμείνα Βανίβαι... Ὁ πόθος τοῦ πατέρα μου ἦτο νὰ ξαναγυρίσωμε εἰς τὰ μέρη μας... Ἄλλη φορὰ ἦταν βαρκαρῆς εἰς τὸν ποταμὸν... Εἶχα μᾶθῃ κ' ἐγὼ τὴν τέχνην... Ἀπὸ τεσσάρων χρόνων, μ' ἔπερνε μαζί του καὶ τραβοῦσα κουπί... Ὅ,τι ἔλεγε τὸ παιδίον, δὲν ἐξέπληττε

τὸν Παῦλον. Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Σαφ- φανζῶν, ἤξευρεν, ὅτι οἱ Βανίβαι εἶνε Ἰν- δοὶ εὐφύεις, χρησταί, προσηλυτισθέντες πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς τὸν χριστιανισμόν, καὶ ναῦται ἐκ τῶν καλλιτέρων τοῦ Ὀρε- νόκου. Ἀπὸ ἰδιαιτέρας ὁλως περιστάσεις, —καὶ ἐπειδὴ ἡ μήτηρ τοῦ Γκόμου ἀνή- κεν εἰς ἄλλην φυλὴν, — ὁ πατήρ του ἐγ- κατεστάθη εἰς τὸ χωριὸν Σάν - Σαλβα- τῶρ, ἐκεῖθεν τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ θελήσας δὲ νάφθῃ τὴν Σάντα-Ζουάναν, ὑπήκουσεν ἀπλῶς εἰς τὸ ἐνοστινὸν τὸ ὀποῖον τὸν ὠθεῖ πρὸς τοὺς ἰλάνους, πρὸς τὰς πεδιάδας, τὰς μετοξὺ Ἀγίου Φερνάνδου καὶ Καϊκάρας. Ἀνέμενε λοιπὸν τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, — ἀφίξιν πλοια- ρίων, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἰσπίων ἠδύνατο νὰ προσληφθῇ, — καὶ ἐν τῷ μεταξὺ, κατόκει εἰς τὴν ἐλεεινὴν ἐκείνην καλύβην τῆς Σιέρρας-Παρίμας.

Καὶ τί θαυμάζετο τὸ τέ- κνον του, μετὰ τὴν δολο- φονίαν τὴν διαπρυγθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ζορρέας, ἐὰν τὰ πλοιαρία δὲν ἠναγκαζόντο νὰ σταματήσουν παρὰ τὸ βουνὸν Μωνουῶρ;...

Ὅλα ταῦτα ἐσυλλογι- ζετο ἡ Παυλίνα Κερμῶρ, ἀκούουσα τὸν μικρὸν Ἰν- δόν. Ἐπειτα πάλιν τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς Σάντα- Ζουάνας, περὶ τῆς τωρινῆς καταστάσεως τοῦ Ἰδρύμα- τος καὶ προπάντων περὶ τοῦ Πάτερ Ἐσπεράντη. Ὁ Γκόμος ἀπεκρίνετο σαφῶς εἰς ὅλας αὐτάς τὸς ἐρω- τήσεις. Περιέγραφε τὴν ἰ- σπανὸν Ἰεραποστόλον ὡς ἄνδρα ὑψηλόν, εὐρωστον, μεθ' ὅλα τὰ ἐξήγητα χρόνια του, ὠραῖον, πολὺ ὠραῖον, μετὰ τὴν λευκὴν γενειάδα του καὶ τοὺς σπινθηροβο-

Ὁ Γερμανὸς Πατέρων καὶ ὁ Βαλδὲς ἠτοίμασαν τὸ γεῦμα.